

Eliáš – číslo päť

Prorocké mlčanie

Jeff Pippenger

2023-10-03

Keď Eliáš prikázal Achabovi zvolať celý Izrael na Karmel, predobrazovalo to Boha, ktorý v roku 1798 po tri a pol roku prenasledovania vyvádza cirkev z temného stredoveku a vedie ju k roku 1844 a potom ďalej k roku 1863. Tieto tri dátumy sú poslednými tromi medzníkmi štruktúry „sedemkrát“, ako ju v siedmej kapitole predkladá Izaiáš.

Tá istá dejina rokov 1798, 1844 a 1863 bola tiež predobrazená, keď Mojžiš vyviedol synov Izraela z egyptského otroctva k vrchu Sinaj. Dejiny prvého a druhého anjela predstavujú milleritské hnutie, ktoré sa začalo v čase konca roku 1798 a pokračovalo, až kým sa hnutie v roku 1863 nestalo cirkvou. Eliáš a Mojžiš sú dvaja hlavní svedkovia dejín milleritského hnutia a sú tiež dvaja hlavní svedkovia v knihe Zjavenie počas dejín tretieho anjela.

Milleritské hnutie označuje začiatok večného evanjelia zo štrnástej kapitoly Zjavenia a Future for America označuje jeho ukončenie. Medzi počiatočným hnutím milleritov a záverečným hnutím nachádzame Cirkev adventistov siedmeho dňa. Podľa historikov Adventistickej cirkvi v roku 1856 vstúpil ostatok milleritského hnutia do laodicejského stavu, čím sa skončilo filadelfské obdobie, ktoré predstavovalo roky 1798 až 1856.

V predchádzajúcom článku sme preukázali, že vnuknutie zosúladiť sklamanie pri prechode cez Červené more s veľkým sklamaním roku 1844. V tom bode prišla v dejinách Mojžiša skúška soboty, znázornená mannou. V tom istom prorockom bode začalo svetlo, ktoré prišlo z Najsvätejšieho miesta, proces skúšania a očisťovania, počnúc sobotou, pre tých, ktorí prešli cez more a vierou vstúpili do Najsvätejšieho miesta. Proces skúšania, ktorý predchádzal roku 1844, sa v Mojžišových dejinách začal pri jeho narodení a pre milleritov v roku 1798 s rozmnožením poznania, o ktorom Daniel uviedol, že vytvorí trojstupňový proces skúšania vedúci k súdu.

Mnohí budú očistení, vybielení a preskúšaní; bezbožní si však budú počínať bezbožne a nikto z bezbožných neporozumie; múdri však porozumejú. Daniel 12:10.

Začiatok súdu 22. októbra 1844 bol predobrazne znázornený súdom nad faraónom, ktorý sa začal prvorodenými Egypta a skončil vo vodách Červeného mora. Keď múdre vošli vierou do Najsvätejšieho miesta, alebo prešli cez Červené more, proces skúšania, ktorý sa začal v čase konca roku 1798, pokračoval aj po roku 1844. V dejinách Mojžiša to bolo znázornené desiatimi skúškami, v ktorých Izrael zlyhal na každom kroku. Poslednou z týchto desiatich skúšok bolo, keď dvanásť vyzvedači preskúmali Zasľúbenú krajinu. Prvou skúškou v Mojžišových dejinách bola skúška mannou, ktorá predstavuje sobotu, a pre milleritov bola sobota označená ako prvá skúška po 22. októbri 1844. Keďže prvou skúškou bola sobota v oboch paralelných dejinách, nasledujúcich deväť skúšok v dejinách Mojžiša ukazuje, že po roku 1844 bude nasledovať séria skúšok, ktoré povedú buď ku vstupu do Zasľúbenej krajiny, alebo do pustatiny smrti. Rok 1863

predstavuje záverečnú skúšku pre milleritské hnutie. Toto skúmanie začneme v okamihu, keď sa dvanásť vyzvedači vrátia so svojimi správami o Zasľúbenej krajine.

A vrátili sa z preskúmania krajiny po štyridsiatich dňoch. A prišli k Mojžišovi, k Áronovi a k celej pospolitosti synov Izraelových na púšť Parán, do Kádeša; a priniesli správu im i celej pospolitosti a ukázali im ovocie krajiny. A rozprávali mu a hovorili: Prišli sme do krajiny, do ktorej si nás poslal, a veru oplýva mliekom a medom; a toto je jej ovocie. Avšak ľud, ktorý býva v tej krajine, je silný, mestá sú opevnené a veľmi veľké; a navyše sme tam videli synov Anákových. Amalechiti bývajú v krajine na juhu; Chetiti, Jebuzejci a Amorejci bývajú na vrchoch; a Kananejci bývajú pri mori a popri Jordáne. Vtedy Káleb utíšil ľud pred Mojžišom a povedal: Ihneď poďme hore a zaujmeme ju, lebo ju iste premôžeme. Ale muži, ktorí išli s ním, povedali: Nemôžeme ísť hore proti tomu ľudu, lebo je silnejší než my. A rozniesli medzi synmi Izraelovými zlú správu o krajine, ktorú preskúmali, hovoriac: Krajina, ktorou sme prešli, aby sme ju preskúmali, je krajina, ktorá pohlcuje svojich obyvateľov; a všetok ľud, ktorý sme v nej videli, sú muži veľkej postavy. A videli sme tam obrov, synov Anákových, ktorí pochádzajú z obrov; a vo vlastných očiach sme boli ako kobylky, a takí sme boli aj v ich očiach. 4. Mojžišova 13:25–33.

Táto pasáž zo 4. knihy Mojžišovej obsahuje niektoré veľmi dôležité pravdy, ktoré si treba všimnúť a ktoré by sa dali ľahko prehliadnuť, ak sa dejiny v nej predstavené neberú do úvahy ako predobraz milleritského hnutia. Jedným bodom je, že vzbúrenci so „zlou zvesťou“ zlyhávali vo svojej desiatej a záverečnej skúške a pri tejto záverečnej skúške sa zjavili dve triedy ľudí. Tieto dve triedy, ktoré sa rozvíjali v priebehu dejín predchádzajúcich deviatich skúšok, prejavili svoj charakter podľa toho, ktorú „zvest“ sa rozhodli prijať. V roku 1863 milleritský adventizmus odmietol Mojžišovu zvest, ako je predstavená prorocstvom o otroctve v 3. knihe Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitole. Zvest, ktorú predložili Jozua a Káleb, bola jednoducho opakovaním Božej „zvesti“ počas celých dejín ich vyslobodenia z otroctva. Od Mojžišovho narodenia Boh zasľuboval, že ich vyvedie z otroctva do krajiny, ktorá bola prisľúbená Abrahámovi stáročia predtým. Jozua a Káleb predstavujú tých, ktorí stáli na základnej zvesti; ostatní desiat vyzvedači odmietli, že Boh túto zvest vôbec dal.

Vtedy celý zbor pozdvihol svoj hlas a kričal; a ľud tej noci plakal. A všetci synovia Izraelovi reptali proti Mojžišovi a proti Áronovi; a celý zbor im povedal: Kiežby sme boli zomreli v egyptskej krajine! Alebo kiežby sme boli zomreli na tejto púšti! A prečo nás Hospodin priviedol do tejto krajiny? Aby sme padli mečom a naše ženy a naše deti sa stali korisťou? Či by nebolo pre nás lepšie vrátiť sa do Egypta? A vaveli jeden druhému: Ustanovme si vodcu a vráťme sa do Egypta. Numeri 14:1–4.

Keď James White v roku 1863 napísal v Review and Herald článok, v ktorom odmietol Millerovo chápanie „siedmich časov“, a v tom istom roku Uriah Smith vydal podvrhnutú mapu, na ktorej chýbala akákoľvek zmienka o „siedmich časoch“ z Levitika, White i Smith odložili dielo Williama Millera bokom a použili biblickú metodológiu odpadlíkeho protestantizmu. Metodológia odpadlíkov, ktorých ešte nedávno označili za „dcéry Babylona“, bola použitá ako argument na odmietnutie Millerovho posolstva, ktoré bolo usmernené anjelom Gabrielom. Pri desiatej skúške starovekého Izraela priamo povedali: „Ustanovme si vodcu a vráťme sa do Egypta.“ Zlyhanie pri

desiatej a záverečnej skúške je založené na odmietnutí „správy“, ktorá bola od začiatku v súlade s tou správou, a na túžbe vrátiť sa do egyptského otroctva. Keď Jeremiáš symbolicky predstavoval tých, ktorí boli sklamaní neúspešnou predpoveďou z roku 1843, Boh ho výslovne povolal, aby sa vrátil k Bohu a k svojej predchádzajúcej horlivosti pre posolstvo, no zároveň mu prikázal, aby sa nikdy nevracal k tým, ktorí boli označení za dcéry Babylona.

Preto takto hovorí Hospodin: Ak sa navrátiš, znovu ťa privediem a budeš stáť pred mnou; ak oddeliš vzácne od ničomného, budeš ako moje ústa. Oni sa navrátia k tebe, ale ty sa nenavracaj k nim. Jeremiáš 15:19.

V roku 1863 James White a Uriah Smith ustanovili nového kapitána, aby ich viedol späť ta, kam mali prikázané ísť. Jozua a Kálef predstavujú tých, ktorí si želali ísť vpred, White a Smith predstavujú tých, ktorí si želali ísť späť.

Ďalším bodom, ktorý treba v úryvku z knihy Numeri zaznamenať, je to, že záverečná vzburá, ktorá odsudzuje všetkých vzbúrencov na smrť na púšti počas nasledujúcich štyridsiatich rokov, je jedným z dvoch hlavných odkazov, ktoré ustanovujú princíp deň za rok v biblickom prorocke, čo bolo azda najpodstatnejšie prorocké pravidlo, ktoré Miller použil na otvorenie posolstva večného evanjelia a prvého anjela. Druhé biblické svedectvo o tomto pravidle sa nachádza v knihe Ezechiel.

A keď ich dokončíš, ľahni si znova na pravý bok a budeš niesť nepravosť domu Júdu štyridsať dní; určil som ti každý deň za rok. Ezechiel 4,6.

To, čo sa pri dvoch veršoch, ktoré ustanovili zásadu jeden deň za jeden rok, často prehliada, je historický kontext oboch veršov.

Podľa počtu dní, počas ktorých ste preskúmali krajinu, totiž štyridsať dní, za každý deň rok, budete niesť svoje nepravosti, štyridsať rokov, a poznáte moje odňatie zasľúbenia. 4. Mojžišova 14,34.

Verš v knihe Numeri sa odohral na začiatku starovekého Izraela a predstavoval vzburu Božieho zmluvného ľudu, a verš v Ezechielovi sa odohral na konci starovekého Izraela a predstavoval vzburu Božieho zmluvného ľudu. Trestom na začiatku bola smrť na púšti a trestom na konci bolo otroctvo v krajine ich nepriateľov. Zásada deň za rok zdôrazňuje vzburu zmluvného ľudu. Dva tresty, jeden na začiatku a jeden na konci, no oba odlišné. Prvým bola smrť postupným ubúdaním počas putovania púšťou, posledným bolo zajatie a otroctvo v doslovnom Babylone.

Vtedy Mojžiš a Áron padli na svoje tváre pred celým zhromaždením zboru synov Izraela. A Jozua, syn Núnov, a Káleb, syn Jefunneho, ktorí boli z tých, čo preskúmali krajinu, roztrhli svoje rúcha. A hovorili celej pospolitosti synov Izraela a vraveli: Krajina, ktorou sme prešli, aby sme ju preskúmali, je krajinou nadmieru dobrou. Ak má Hospodin v nás zaľúbenie, vtedy nás uvedie do tejto krajiny a dá nám ju, do krajiny oplývajúcej mliekom a medom. Len sa nebúrite proti Hospodinovi ani sa nebojte ľudu tej krajiny, lebo budú pre nás chlebom; ich ochrana sa od nich odvrátila a Hospodin je s nami; nebojte sa ich. Ale celé zhromaždenie povedalo, aby ich ukameňovali. Vtom sa ukázala sláva Hospodinova v stánku zhromaždenia pred všetkými synmi Izraela. A Hospodin povedal Mojžišovi: Dokedy ma bude tento ľud

popudzovať? A dokedy mi nebudú veriť pri všetkých znameniach, ktoré som medzi nimi učinil? Uderím ich morom a zavrhnem ich dedičný podiel a z teba učiním národ väčší a mocnejší, než sú oni. Ale Mojžiš povedal Hospodinovi: Potom o tom budú počuť Egyptania, lebo si svojou mocou vyviedol tento ľud spomedzi nich, a povedia to obyvatelom tejto krajiny; veď počuli, že ty, Hospodine, si uprostred tohto ľudu, že ty, Hospodine, sa zjavuješ tvárou v tvár a že tvoj oblak stojí nad nimi a že ideš pred nimi vo dne v oblakovom stĺpe a v noci v ohnivom stĺpe. Ak teraz zahubíš všetok tento ľud ako jedného človeka, potom národy, ktoré počuli o tvojej sláve, budú hovoriť: Pretože Hospodin nebol schopný uviesť tento ľud do krajiny, ktorú im prisahal, pobil ich na púšti. A teraz, prosím, nech sa zvelebí moc môjho Pána, tak ako si hovoril, keď si povedal: Hospodin je zhovievavý a veľký v milosrdenstve, odpúšťajúci nepravosť a priestupok, ale vinníka nijako neponechá bez trestu, navštevujúc nepravosť otcov na deťoch do tretieho a štvrtého pokolenia. Odpusť, prosím, nepravosť tohto ľudu podľa veľkosti svojho milosrdenstva, tak ako si odpúšťal tomuto ľudu od Egypta až doteraz. Numeri 14:5–19.

Dejiny predstavené v týchto veršoch sa stali biblickým symbolom, ktorý sa nazýva „deň popudzovania“. Na „deň popudzovania“ sa odvoláva Žalm deväťdesiaty piaty, Jeremiáš tridsiaty druhý a List Hebrejom tri, no týmto symbolom sa teraz nebudeme zaoberať. V predchádzajúcej stati je označená dôležitá zásada, ktorú treba rozpoznať. Túto zásadu ilustrujú aj prorok Samuel, Lucifer, Ellen Whiteová a, pravdaže, v tejto stati aj Mojžiš.

A povedali mu: Hľa, ty si zostarol a tvoji synovia nechodia po tvojich cestách; teraz nám teda ustanov kráľa, aby nás súdil, ako je to u všetkých národov. Ale Samuelovi sa nepáčila táto vec, keď povedali: Daj nám kráľa, aby nás súdil. A Samuel sa modlil k Hospodinovi. A Hospodin povedal Samuelovi: Poslúchni hlas ľudu vo všetkom, čo ti hovoria, lebo nezavrhlí teba, ale zavrhlí mňa, aby som nekraľoval nad nimi. Podľa všetkých skutkov, ktoré páchali odo dňa, keď som ich vyviedol z Egypta, až do tohto dňa, tým, že ma opustili a slúžili iným bohom, tak robia aj tebe. Teraz teda poslúchni ich hlas; avšak vážne ich napomeň a oznám im právo kráľa, ktorý bude nad nimi kraľovať. A Samuel povedal všetky slová Hospodinove ľudu, ktorý od neho žiadal kráľa. A riekol: Toto bude právo kráľa, ktorý bude nad vami kraľovať: Bude brať vašich synov a ustanoví si ich k svojim vozom a za svojich jazdcov; a niektorí budú bežať pred jeho vozmi. A ustanoví si veliteľov nad tisícmi a veliteľov nad päťdesiatimi; a postaví ich, aby orali jeho pôdu, žali jeho žatvu a zhotovovali jeho vojnové zbrane i výstroj jeho vozov. A vaše dcéry vezme za mastičkáry, kuchárky a pekárky. A vezme vaše polia, vaše vinice a vaše olivové sady, tie najlepšie, a dá ich svojim služobníkom. A vezme desiatok z vášho osiva a z vašich viníc a dá ho svojim dvoranom a svojim služobníkom. A vezme vašich sluhov a vaše slúžky, vašich najlepších mládencov i vaše osly a použije ich na svoju prácu. Vezme desiatok z vášho drobného dobytku, a vy sami budete jeho sluhami. A v ten deň budete volať pre svojho kráľa, ktorého ste si vyvolili, ale Hospodin vás v ten deň nevypočuje. Ľud však nechcel poslúchnuť hlas Samuelov, ale povedali: Nie! Len nech je nad nami kráľ, aby sme aj my boli ako všetky národy, aby nás náš kráľ súdil, vychádzal pred nami a viedol naše boje. A Samuel vypočul všetky slová ľudu a predniesol ich do uší Hospodinových. A Hospodin povedal Samuelovi: Poslúchni ich hlas a ustanov im kráľa. Potom Samuel povedal mužom Izraela: Chodte každý do svojho mesta. 1 Samuelova 8:5–22.

V tejto pasáži staroveký Izrael odmietol Boha ako svojho kráľa a dejiny ukazujú vpred k času, keď vyhlásili, že nemajú kráľa, iba cisára. Odmietli Božiu teokraciu a trvali na tom, aby im bol daný kráľ z ich vlastného ľudu, len aby napokon vyhlásili, že ich kráľom je rímsky kráľ. Rímskym kráľom v posledných dňoch je rímsky pápež.

Ale oni kričali: Preč s ním, preč s ním, ukrižuj ho! Pilát im povedal: Vášho Kráľa mám ukrižovať? Veľkňazi odpovedali: Nemáme kráľa, iba cisára. Ján 19,15.

Odmietnutie teokracie bolo pre Samuela natoľko urážlivé a osobné, že ho chápal ako odmietnutie svojho prorockého úradu. Boh však zabezpečil, aby Samuel porozumel, že ich odmietnutie sa týkalo Boha, a nie proroka. Tieto dva úryvky, ktoré predkladajú prorocký vzťah Mojžiša a Samuela k vz bure starovekého Izraela, ukazujú, že trest za vzburu, ktorý nasledoval, nebol koncom pre staroveký Izrael. Stále ešte jestvovala skupina, zastúpená Jozuom a Kálefom, ktorá vojde do Zaslúbenej krajiny, a v Samuelovom príbehu nastal koniec starovekého Izraela pri uzavretí dejín izraelských kráľov, nie na ich začiatku.

Mojžiš sa prihovárал Bohu, aby aj naďalej pôsobil s dávnym Izraelom, lebo Mojžiš usudzoval, že priviesť ich v tom okamihu ku koncu by skreslilo posvätné dejiny vyslobodenia Jeho ľudu a Jeho zaslúbenie uviesť ich do krajiny, ktorú Boh prisľúbil Abrahámovi. Zmysel je v tom, že Boh sa rozhoduje dovoliť vzburu, aby sa nielen odohrala, ale aj pokračovala, keď má v úmysle použiť ju ako svedectvo pravdy.

Postoj spravodlivého rozhorčenia, ktorý prejavil Samuel, prejavila aj Ellen Whiteová.

„Nikdy predtým som medzi naším ľudom nevidela takú pevnú samouspokojenosť a neochotu prijať a uznať svetlo, aká sa prejavila v Minneapolise. Bolo mi ukázané, že ani jeden z tých, ktorí prechovávali ducha prejaveneho na tomto zhromaždení, už opäť nebude mať jasné svetlo, aby rozpoznal vzácnosť pravdy, ktorá mu bola poslaná z neba, kým neponíži svoju pýchu a nevyzná, že ním nepôsobil Duch Boží, ale že jeho myseľ a srdce boli naplnené predsudkami. Pán túžil priblížiť sa k nim, požehnať ich a uzdraviť ich z ich odpadlivity, ale oni nechceli počúvať. Boli podnecovaní tým istým duchom, ktorý inšpiroval Kóracha, Dátana a Abírama. Títo muži Izraela boli rozhodnutí odporovať každému dôkazu, ktorý by ich usvedčil z omylu, a pokračovali ďalej a ďalej vo svojom odcudzení, až napokon mnohí boli odvedení, aby sa s nimi spojili.“

„Kto boli títo? Nie slabí, nie nevedomí, nie nepoučení. V tej vz bure bolo dvestopäťdesiat kniežat, znamenitých v zhromaždení, mužov mena. Aké bolo ich svedectvo? ‚Celé zhromaždenie je sväté, každý jeden z nich, a Hospodin je medzi nimi; prečo sa teda povyšujete nad zhromaždenie Hospodinovo?‘ [Numeri 16:3]. Keď Korach a jeho spoločníci zahynuli pod Božím súdom, ľud, ktorý oklamali, nevidel v tomto zázraku ruku Hospodinovu. Celé zhromaždenie nasledujúce ráno obvinilo Mojžiša a Árona: ‚Vy ste zabili ľud Hospodinov‘ [verš 41], a na zhromaždenie prišla rana a zahynulo viac ako štrnásťtisíc.“

„Keď som mala v úmysle odísť z Minneapolisu, anjel Pánov stál pri mne a povedal: ‚Nie tak; Boh má pre teba na tomto mieste dielo, ktoré máš vykonať. Ľud si počína opätovne podľa vzbury Kóracha, Dátana a Abírama. Ustanovila som ťa na tvoje náležité miesto, ktoré tí, čo nie

sú vo svetle, neuznajú; nebudú dbať na tvoje svedectvo; ale ja budem s tebou; moja milosť a moja moc ťa budú podopierať. Nie tebou pohrdajú, ale poslovami a posolstvom, ktoré posielam svojmu ľudu. Preukázali pohrdanie slovom Hospodinovým. Satan oslepil ich oči a prevrátil ich úsudok; a ak sa každá duša nekajá z tohto svojho hriechu, z tejto neposvätenej nezávislosti, ktorá uráža Ducha Božieho, budú chodiť v temnote. Pohnem svietnik z jeho miesta, ak nebudú činiť pokánie a neobrátiť sa, aby som ich uzdravila. Zatemnili svoj duchovný zrak. Nechceli, aby Boh zjavil svojho Ducha a svoju moc; lebo majú ducha posmechu a odporu voči môjmu slovu. Ľahkomyselnosť, márnosť, žartovanie a vtipkovanie sa denne pestujú. Neobrátili svoje srdcia k tomu, aby ma hľadali. Chodia vo svetlách svojho vlastného ohňa, a ak sa nekajajú, uložia sa v zármutku. Takto hovorí Hospodin: Stoj na svojom stanovisku povinnosti; lebo ja som s tebou a neopustím ťa ani nezanechám. ‘Tieto slová od Boha som sa neodvážila nedbať.’“ The 1888 Materials, 1067.

Sestre Whiteovej bola prisúdená paralela so Samuelovým postojom a bolo jej povedané, aby zostala s buričmi a ich vzburou a „stála na“ „mieste“ svojej „povinnosti“. Bolo jej prikázané stáť na svojom mieste po tom, čo sa ona (prorokyňa) rozhodla ponechať buričov a ich vzburu im samým.

Pravidlo prvej zmienky, ktoré je primárnou súčasťou princípu Alfa a Omega, poukazuje na to, že prvý raz, keď je nejaký predmet spomenutý, má zvrchovaný význam. So samotným počiatkom Luciferovej vzbury súvisela skutočnosť, že keby Boh chcel, mal všetku moc potrebnú na to, aby Lucifera odstránil už pri Luciferovej úplne prvej sebeckej myšlienke, ktorá vznikla v Luciferovej mysli. Boh mohol Lucifera odstrániť zo stvorenstva a má takú moc, že keby sa tak bol rozhodol urobiť, mohol to vykonať takým spôsobom, že by ostatní anjeli ani len nevedeli, čo sa stalo. Samozrejme, neurobil to, lebo by to okrem iného znamenalo zapretie Jeho charakteru, no predsa vlastní tvorivú moc, ktorá by Mu bola umožnila urobiť práve to. Ale neurobil to. Trpezlivo dovolil, aby sa vzburá stala súčasťou svedectva o Jeho charaktere, súčasťou svedectva o spore, ktorý sa začal v nebi a mal napokon prísť na zem. To je to, čo dosiahol Mojžišov dialóg pre staroveký Izrael. Boh dovolil, aby generácia vzbúrencov zomrela na púšti, a použil tieto dejiny ako biblický príklad na podporenie právd spojených s večným evanjeliom.

Takisto to bolo aj pri odmietnutí Boha ako kráľa v dňoch Samuela. Samuel dostal pokyn, aby pokračoval a zastával svoj zverený úrad, napriek svojim osobným presvedčeniam a prorockému poznaniu. Tento prvok Božieho prorockého a historického dohľadu sa uznáva aj pri znovuvybudovaní chrámu po babylonskom zajatí. Boh predpovedal a riadil každý prvok sedemdesiatich rokov zajatia; návrat do Jeruzalema, znovuvybudovanie Jeruzalema, chrámu i ulíc a hradieb. Predložil časové proroctvá, ktoré určovali, kedy budú vyslobodení zo zajatia. Určil, koľko nariadení bude označovať začiatok dvetisícristo rokov. Označil po mene Kýra, pohanského kráľa, ktorý prvým dekrétom začne tento proces. Všetky prvky znovuvybudovania Jeruzalema a chrámu boli presne určené a On povolal spravodlivých mužov a prorokov, aby toto dielo vykonali.

Napriek všetkému zjavne božskému prorockému predvedeniu poznania i zásahu vzburá, ktorá viedla k babylonskému zajatiu, už priviedla k záveru Jeho osobnú prítomnosť s ľuďom Božím. Sláva šekiny sa už nikdy nevrátila do chrámu, ktorý bol znovu vystavaný. Celé tieto dejiny boli

použité na to, aby poskytli prorockú štruktúru dejinám na konci sveta, hoci chrám už nikdy viac nebol požehnaný prítomnosťou šekiny vo Svätyni svätých. V tomto zmysle bol znovu vystavaný chrám svedectvom nie o Božej prítomnosti, ale o vzburе Izraela. Proroci týchto dejín však, ako Samuel a sestra Whiteová v Minneapolise, naďalej slúžili v postavení prorokov.

Vzbura Lucifera je prvou vecou, ktorá sa spomína vo veľkom spore medzi Kristom a satanom, a Boh dovolil, aby vzbura pokračovala pre svoje vlastné zámery. Samuel bol napriek svojmu spravodlivému rozhorčeniu nad túžbou Izraela byť ako ostatné národy vedený, aby sa podieľal na pomazaní prvých dvoch kráľov. A proroci Boží sa podieľali na znovuvybudovaní Božieho chrámu, chrámu, ktorý už nikdy viac nemal mať šekínovskú prítomnosť Boha.

Tí, ktorí používajú svoje „misky bájok“ proti prorockému Slovu v snahe zakryť vzburu adventizmu v roku 1863 a ktorí sa rozhodnú založiť svoju argumentáciu na logike, že ak sa v roku 1863 stalo čokoľvek nesprávne, prorokynia by to bola zakázala, úmyselne prehliadajú prvú zásadu, ktorá je označená už pri vôbec prvej zmienke o vzburе proti Bohu. Boh dovoľuje vzburu pre svoje vlastné zámery, a ak sa rozhodne, že Jeho proroci majú vo vzburách, ktoré môžu nastať, zostať neutrálni alebo mlčať, je to Jeho voľba.

Keď začíname uvažovať o procese skúšky v rokoch 1844 až 1863, ktorý bol predobrazený desiatimi skúškami, v ktorých staroveký Izrael zlyhal po prechode cez Červené more, je nevyhnutné porozumieť tomuto biblickému faktu. Boží proroci pôsobia ako Jeho proroci v časoch poslušnosti i neposlušnosti a niekedy neprotestujú proti veciam, ktoré by sa na prvý pohľad javili ako niečo, proti čomu by sa od proroka očakával protest. Niekedy si sú vzbury zjavne vedomí, no sú zdržaní, a inokedy Pán drží svoju ruku nad ich očami vzhľadom na vzburu. Keď sa tento pohľad uzná, rok 1863 sa stáva významným medzníkom v dejinách šiesteho kráľovstva biblického proroctva, pre roh protestantizmu i roh republikanizmu.

Aj ja som hovoril skrze prorokov a rozmnožil som videnia a prostredníctvom služby prorokov som používal podobenstvá. Ozeáš 12:10.